

Verdwaald in een vorig leven

DE JONGEN EN ZIJN GEIT

Bath

Ondernemer Saar (47) mailt reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele voor het maken van een afspraak. Marianne belt haar terug. Ze twijfelt vanwege de omschreven hulpvraag of Saar bij haar aan het juiste adres is. Samen komen ze tot de conclusie dat een collega beter past. Dichter in de buurt, minder reistijd en meer ervaring met een specifiek probleem dat aangepakt moet worden. Marianne en Saar praten nog wat na over voorbije levens, omdat ze allebei gemakkelijk indrukken en beelden uit vorige levens 'zien'.

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Tijdens het telefoongesprek met Saar borrelde bij mij spontaan informatie op uit een vorig leven van haar. "Voordat je naar mijn collega toegaat, kun je al beginnen met het opschrijven van het een en ander. En laat bij hem in elk geval daderlevens aan bod komen. Een schaduwleven behandelen zet je meer in je kracht dan dat je alleen maar zielige slachtofferlevens doorspit." Ik hoor hoe ze haar adem inhoudt van schrik. Ik kan mijn tong wel afbijten, dit gaat Saar te snel. Ik verzacht mijn opmerking door te benadrukken: "Bepaal vooral je eigen tempo in werken met ervaringen uit voorbije levens." De opluchting in haar stem is merkbaar als ze zegt: "Ja, dat vind ik fijn. Rustig aan doen. In etappes schrijven wat er in me

opkomt en zo aan een vorig leven werken. Ik heb een keer een verhaal uitgeschreven over een vorig leven in Engeland. Dat duurde maanden voordat ik de hele puzzel rond had. Vind je het leuk om dat te lezen?" "Ja, stuur maar op. Mag ik daar een artikel over maken?" Saar vindt dat goed en sluit ons gesprek af met: "Dankjewel voor alle inzichten. Niet leuk, wel goed. Het beeld dat je kreeg over een ijzige dame die ik ooit ben geweest, daarvan krijg ik nu al de rillingen over mijn lijf, maar nog weinig beeld. Er valt nog veel te verteren, ik geef het de tijd."

Geitenobsessie

Een dag later ontvang ik de beloofde mail. Daarin staat: 'In februari 2019 hoorde ik op een avond bij het in slaap vallen een stem in mijn hoofd, die herhaalde: *Samaritan Way, Samaritan Way*. De volgende dag zocht ik op internet op wat dit kon betekenen. Tot mijn verbazing en opwindung bleek *Samaritan Way* een (mij onbekend) lang voetpad in Zuidwest-Engeland te zijn. Niet alleen dat, het liep precies door een gebied waar ik al eens heen wilde. Bij mijn weten had ik er nog nooit van gehoord. Het is geen oud wandelpad, maar rond 1980 uitgezet door twee vrienden. Ik besloot dat ik dat pad ging lopen, want als ik het zo duidelijk doorkrijg is er vast een reden om het te gaan doen. In de zomer van 2019 ging ik daarheen en heb ik een week over dat pad gelopen. Het werd een heel leuke reis, ik voelde me heerlijk en in die periode kreeg ik veel beelden door van eerdere levens die ik heb gehad, waaronder het leven van een jongen met een geit.' Saar vervolgt: 'De eerste beelden kwamen in maart 2019. Ik moest steeds aan een geit denken, aan *my dear and lovely, precious goat*. Ik voelde me vaak verdrietig en had huilbuien. Voor mijn gevoel was deze geit een houvast voor me geweest na een groot verlies. Uren zocht ik op internet om een foto te vinden van een geit die op haar leek; tot mijn frustratie vond ik er geen die precies hetzelfde was. Ik vond het raar van mezelf, moest er ook om lachen: een volwassen vrouw met een obsessie voor een geit! Tenslotte gaf ik eraan toe en dacht: het zal wel nodig zijn of zo. Het huilen om en het verlangen naar "mijn geit" heeft zeker een paar maanden geduurd. Pas na lange tijd kwam ik erachter dat het om een *Anglo Nubische* geit ging. Dat wist ik toen niet. Het was een ontzettend lieve geit en ik was dol op haar. Ze was rustig en lief en had zulke grappige, fluffy oren. Ze was het enige dat ik had.' In september 2019 kreeg Saar beetje bij beetje meer puzzelstukjes die hoorden bij de zoektocht naar de geit. Telkens als ze over 'haar geit' aan vrienden vertelde, moest ze

'Het huilen om en het verlangen naar mijn geit heeft zeker een paar maanden geduurd'

huilen. De herinnering aan de geit zat diep verankerd in haar zielsbewustzijn.

Feestdag met dramatische afloop

Saar: 'Ik was een vrolijke, levenslustige jongen van een jaar of tien en woonde met mijn ouders, broers en zusjes in Engeland. De jaartallen 1880 en 1922 kwamen in me op (geboorte en sterfte). We waren met iets van zeven kinderen, volgens mij was ik nummer vier. We woonden buitenaf op het platteland. Mijn vader was geen eigen boer, maar we hadden wel wat beesten en een moestuin en ik geloof dat hij voor een rijkere boer werkte. Op een dag kwam er een aankondiging van een groot evenement, in een stad nabij (ik denk Bath). Het evenement begon op een zaterdag en wij zouden daar het weekend heen gaan. Er was iets bijzonders te vieren, er zou een belangrijk iemand spreken. Een hertog of een burgemeester, en er was van alles te doen in de stad: markt, kermis, artiesten! Ik/we waren opgewonden, door het dolle heen, want we hadden een rustig bestaan en zo iets hadden we nog nooit meegemaakt! Ik was volgens mij zelfs nog nooit in een stad geweest. Mijn ouders besloten zichzelf en ons te trakteren en het was echt heel bijzonder dat we dit gingen doen. We vertrokken vroeg op zaterdagochtend, met paard en wagen. Sommigen van ons gezin zaten op de kar, anderen liepen ernaast. Het was een paar uur rijden. Ik was helemaal hieperdepiep en druk en had er heel veel zin in! Mijn moeder zei steeds dat ik rustig moest doen. We "parkeerden" het paard en de kar buiten de stad op een speciaal daarvoor aangegeven veld en gingen lopend de stad in, naar het plein waar de toespraak zou zijn. Ik

'Lopen, lopen. Rennen, rennen. Groeiende paniek... maar ik vond mijn ouders nooit meer terug'

Oud stadsgezicht Bath

keek mijn ogen uit! Toen we het plein op liepen was het enorm druk, het zag zwart van de mensen. Ik keek alleen maar tegen benen en rokken aan, ik was klein met mijn tien jaar. Ik liep vóór mijn ouders en broers en zusjes. Mijn moeder zei dat we bij elkaar moesten blijven en op elkaar moesten letten. Maar ik was opgewonden, glipte tussen de mensen door en wilde naar voren, naar het versierde podium. Toen ik omkeek, zag ik ze opeens niet meer! In eerste instantie bleef ik nog rustig. Ik draaide me om, liep terug om ze te zoeken, riep hun namen, niks... Om een lang verhaal kort te maken: ik kon ze niet meer vinden en heb ze nooit meer gezien. Ik had natuurlijk naar de politie moeten gaan, maar ik wist niet eens dat er zo iets was als politie. Of ik had een aardige mevrouw om hulp kunnen vragen. In plaats daarvan ging ik zelf zoeken. Op het plein, in de straten. Lopen, lopen. Rennen, groeiende paniek... maar ik vond ze niet terug. En zo eindigde een dag die een hoogtepunt had moeten zijn in een drama: in *a split second* was mijn familie weg en mijn leven totaal veranderd. Zomaar, van het ene op het andere moment.'

Lotgenoot

'Na een tijd door de stad te hebben gelopen en gezocht, dacht ik: ik ga ons paard proberen terug te vinden en dan wacht ik daar op ze. Maar ook het paard kon ik niet meer vinden. Op een gegeven moment vond ik wel een uitgang uit de stad, maar waarschijnlijk ben ik precies de verkeerde kant op gelopen. En als het inderdaad Bath was: dat was toen ook al een grote stad. Ik probeerde (slim bedacht) om de stad heen te lopen. Ik dacht, het loopt rond, dus een keer zal ik toch bij ons paard uitkomen. Dat lukte niet. Ik stuitte op riviertjes en dichtbegroeide bosjes. Overall waren mensen, maar toch voelde ik me alleen. Het was echt verschrikkelijk! En ik voelde me schuldig omdat ik niet had geluisterd naar mijn moeder, die nog zo had gezegd dat ik moest opletten en bij de rest moest blijven. Ik zwierf drie nachten rond, kreeg honger en stal wortels en knollen uit de grond. Opeens zag ik een geitje staan op een omheind veld. Voor mijn gevoel was die geit ook alleen en de weg kwijt, net als ik. Zij was mijn lotgenoot. Ik nam haar mee uit dat veld - ze had een tuigje om waardoor ik haar kon leiden - en we gingen samen aan de wandel. Tot we tegengehouden werden door een vrouw die vroeg waar ik naartoe ging met die geit. Ze zei dat ik die geit niet zomaar kon meenemen. Ze was niet boos, ook niet onaardig. Toen ik vertelde wat er was gebeurd, nam ze mij onder haar hoede en mocht ik mee naar het huis waar zij met haar man woonde. Een paar dagen later mocht ik bij andere mensen gaan wonen (de eigenaren van de geit?), die een hulpje op hun boerderij konden gebruiken. Misschien vonden ze het ook wel sneu voor me dat ik mijn ouders kwijt was. En zo kwam ik in mijn nieuwe huis. Het was oké, ik werd niet verkeerd behandeld en ik mocht bij "mijn geit" blijven en er in de zomer zelfs bij slapen in het hooi. Ik miste mijn thuis, mijn ouders, broertjes en zusjes, maar ik drukte dat weg. Het was gewoon té verschrikkelijk om aan te denken. De enige bij wie ik troost vond, was mijn lieve, lieve geit. Ik hield zoveel van haar! Ze had geen

Maudlin Chapel, Bath

‘Als een geit in je leven vaak om aandacht vraagt, is het tijd voor nieuwe uitdagingen’

naam, ik noemde haar gewoon “goat”, “my precious goat” of “precious”.

Schuldgevoel

Die mensen bij wie ik woonde vroegen rond of iemand had gehoord van een gezin dat hun kind kwijt was, maar niemand had zo'n verhaal gehoord. Ze vroegen hoe het dorp heette waar ik vandaan kwam, maar ik woonde niet in een dorp en onze cottage had ook geen naam of ik wist het gewoon niet. Ik was pas tien, wist ik veel. Ik had me altijd alleen maar beziggehouden met spelen en voor de dieren zorgen en had een onbezorgd leven. Ik had geen notie van wat zich daarbuiten afspeelde. We hadden in die tijd ook geen communicatiemiddelen en we lazen geen krant, we konden niet eens lezen. En waarschijnlijk ben ik precies de verkeerde kant op gegaan en zat ik misschien wel vier of vijf uur lopen bij mijn ouders vandaan. In die tijd gingen we niet zo ver, iedereen bleef een beetje in hetzelfde gebied. Zo groeide ik op bij mijn foster parents en ik was niet ongelukkig. Behalve toen mijn geit doodging, na zo'n vier jaar. Met haar dood was ik voor mijn gevoel de link met mijn oude gezin kwijt en ik probeerde me te richten op mijn nieuwe leven. Ik ben nooit meer gaan zoeken naar mijn familie, uit schuldgevoel. Want ik was te druk geweest, ik had niet geluisterd naar mijn moeder, het was mijn schuld dat ik ze kwijtraakte. Ze wilden me vast niet meer terug, omdat ik ongehoorzaam was geweest. Zo vond ik dat toen. In mijn nieuwe gezin heb ik het er daarom nooit over gehad, ik heb nooit laten blijken dat ik naar mijn ouderlijk gezin wilde. Ik zat gewoon op slot en hield mijn eenzaamheid, mijn gevoel van “anders of buitenbeentje zijn”, voor mezelf. Wie weet, als ik mijn

verdriet had laten zien, dan waren ze misschien wel gaan zoeken, want verder dan een omtrek van vijftien of twintig kilometer vanaf de stad kon het toch niet zijn? Wat ik me ook afvraag: is mijn familie niet gaan zoeken naar mij? Zal toch wel? Omdat ze me niet vonden, dacht ik vast. “Zie je wel, ze moeten me niet meer”.

Bootsman op de rivier

‘Ik kon de kleine jongen die ik geweest was, en de emoties uit dat leven, goed voelen. Hoe ik als jongen was voordat ik mijn ouders kwijtraakte, en hoe ik de jongen was nadat mijn geitje doodging. Daarvoor was ik levendig, avontuurlijk, impulsief, speels, druk, een beetje wild, met ondeugende grapjes. Maar door die gebeurtenissen mocht ik dat niet meer zijn van mezelf. Want doordat ik was zoals ik was, raakte ik m'n familie kwijt. Ik had niet geluisterd, ik was stout geweest. Vanaf dat ik een jaar of 15, 16 was, kreeg ik werk op een *narrow boat* op de *River Avon*. Eerst als bootjongen, daarna als boater. Ik woonde op de boot (blauw met goud), waarop ik ook werkte. Het was niet mijn eigendom, ik had hem in beheer. Ik was een magere kerel, een kriekip, met bruin haar. Het was best een gelukkig leven. Ik was een einzalgänger, maar kende ook veel mensen. Er was gezelligheid. Ik hield van de vrijheid van het heen en weer varen over de Avon, maar ook van rust. Met mijn boot was ik vaak in de natuur, rookte mijn pijp, keek naar het water, de velden. Ik woonde daar graag. In de winterperiode kon er soms niet gevaren worden en gingen we in groepen langs de rivier om overhangende takken te snoeien, zodat we er in de zomer weer langs konden. Dat vond ik altijd gezellig; 's avonds aten we samen in de *pub* met een flinke pint erbij. Het ging me goed, maar ik was

*‘De enige bij wie ik troost
vond, was mijn lieve, lieve
geit. Ik hield zoveel van
haar!’*

toch altijd alleen. Ik liet niet werkelijk iemand toe. Ik viel op mannen, dat was een goed bewaard geheim, velen wisten het en deden er niet moeilijk over. Ik liep er niet mee te koop. Ze vonden me aardig en dachten: laat hem maar. Af en toe had ik een vriend die stiekem 's avonds aanklopte en bij me op de boot in bed kroop. Met de boot voeren we op en neer langs de rivier met steenkool. In de kachel op de boot stookte ik turf. Toen ik ziek werd, had ik daar last van. Ik hoestte de longen uit mijn lijf. Het was in de winter ijskoud op die boot. Ik werd in dat leven niet oud, een jaar of 40, 42. Ik ging dood aan iets met mijn longen, TBC of longontsteking. Nooit had ik meer een andere geit in dat vorige leven. In mijn huidige leven ben ik dol op geiten, liefst geiten met van die lange oren. Als ik bij een kinderboerderij ben, kijk ik altijd of er geiten zijn om even mee te kroelen. Dan voel ik me weer kind. Ik zou dolgraag zo'n geit willen, altijd al gewild trouwens, maar mijn huis en leven zijn er nu eenmaal niet geschikt voor. Saar volgde intuïtief precies het tempo dat bij haar paste en dat bij háár spirituele zielsontwikkeling hoort, door telkens nieuwe informatie die in haar opkwam over 'de jongen met de geit' te noteren. Beetje bij beetje, alles op z'n tijd. Het verdriet van de jongen die zijn ouders nooit meer terugzag, vond pas in 2019 een uitweg. Het is goed voor onze ziel als onverwerkt verdriet niet langer vastzit, maar loskomt. Verdriet kunnen uiten, geeft opluchting en rust. Onze ziel snakt naar heling en zoekt daarvoor zelf een geschikt moment uit. Zelfs als dat pas in een andere incarnatie is.

Betekenis van de geit

Een geit staat symbool voor onafhankelijkheid. Geiten weten precies waar ze iets lekkers te eten kunnen vinden en zijn kieskeurig in wát ze eten. De geit is een herkauwer. De jongen vroeg zich lange tijd af of hij nog kon terugkeren naar zijn ouders en zijn geboortedorp. Hij 'herkauwde' zijn innerlijke vragen en mogelijke antwoorden. In vroeger dagen werden geiten 'koeien van de armen' genoemd. Als je geen koe kon betalen, kon je je misschien nog net een geit

Marianne Notschaele-den Boer RHA Publishing WWW.VORIGELEVENS.NL

veroorloven om te kunnen voorzien in melk, vlees en vacht. Geiten overleven op kale plekken in de natuur, ze kunnen toe met een sobere leefstijl. Net zoals de jongen. Hij ging door met zijn leven en paste zich aan. Daarvoor was moed en kracht nodig. De *fluffy precious goat* herinnerde hem aan gelukkige dagen bij zijn biologische ouders. 'Zijn geit' gaf (plaatsvervangende) liefde. Hij hield van haar zachte lange oren, waartegen hij sprak over zijn verlangens, zijn verdriet, zijn geheimen. Hij voelde zich bij haar gehoord en thuis. Ruim honderd jaar later loopt Saar in haar huidige incarnatie aan tegen gevoelens van eenzaamheid en verdriet. Ze verlangt naar een warm gezin. Op zielsniveau raakt dit aan onverwerkte emoties van de jongen die ze de vorige keer was. Door erover te vertellen en te schrijven, laat ze oude pijn los. Er komt begrip voor hoe de gebeurtenissen destijds het leven van de jongen vormden tot man. Misschien kan Saar eens kijken hoe het met haar huidige emoties staat met betrekking tot relaties. Herinneringen aan eenzaamheid en verdriet uit een bepaald vorig leven duiken niet zomaar op, meestal zit er nog een boodschap aan vast of een levensles die nog niet goed is begrepen.

Dankjewel Saar, voor het mogen delen van jouw persoonlijke verhaal. Het laat zien, dat de mogelijkheid bestaat dat sensitieve personen zelf aan de slag kunnen gaan met het opschrijven van spontane herinneringen aan ervaringen uit het verleden. Net zolang herinneringsfragmenten noteren, totdat het verhaal een begin, een midden, en een einde heeft. Voor overzicht en inzicht.

Is dit vorige-levensverhaal van de jongen en de geit echt? Ja. Voor wie dit niet gelooft, neem de symboliek ter harte. Als een geit in je leven vaak om aandacht vraagt, is het tijd voor een nieuwe klim en nieuwe uitdagingen. Geiten zijn energieke dieren. Ze springen, klauteren, klimmen. Bepaal net als zij je eigen koers en zet die uit. Kijk goed naar wat er voor je is, zodat je zekere stappen zet op je pad. Vooruit met de geit! •

Toegang tot Bath